

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΠΟΥΖΟΣ

ΚΑΠΟΙΟΙ
ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ
ΠΟΤΕ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΛΟΓΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάποιοι δεν ξεχνούν ποτέ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Καλπούζος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Γιάννης Καλπούζος, 2002, 2017
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Χρυσούλα Ζήκου
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Κέδρος, 2002,
με τον τίτλο *Μόνο να τους άγγιζα*
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Απρίλιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1949-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1950-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΠΟΥΖΟΣ

κάποιοι δεν ξεχνούν ποτέ

Επανεκδοση της συλλογής *Μόνο να τους άγγιζα*,
εμπλουτισμένης ποικιλοτρόπως κι επιμελημένης στο σύνολό της,
συν ένα νέο διήγημα και μια σύγχρονη παραλογή.

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΛΠΟΥΖΟΥ

Το νερό των ονείρων, ποίηση, Ελληνικά Γράμματα 2000

Μεθυσμένος δρόμος, μυθιστόρημα,
Ελληνικά Γράμματα 2000

Στίχοι 18 τραγουδιών στο παιδικό θεατρικό έργο

Ο Τρυφεράκανθος, της Ελένης Πριοβόλου,
Ελληνικά Γράμματα 2001

Το παραμιλητό των σκοτεινών θεών,
ποίηση, Ίκαρος 2006

Έρωτας νυν και αεί, ποίηση, Ίκαρος 2007

«*Ο Λευτέρης*», διήγημα στο συλλογικό έργο

Τέλος καλό, όλα καλά, Καστανιώτης 2012

Ουρανόπετρα: Η δωδέκατη γενιά, μυθιστόρημα,
Μεταίχμιο 2013

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Ό,τι αγαπώ είναι δικό σου, μυθιστόρημα, 2014

Ιμαρέτ: Στη σκιά του ρολογιού, μυθιστόρημα,
δεύτερη έκδοση, 2015

Σάος. Παντομίμα Φαντασμάτων, μυθιστόρημα,
δεύτερη έκδοση, 2015

Ιμαρέτ 1: Οι δυο φίλοι και ο παππούς Ισμαήλ,
εφηβικό μυθιστόρημα, 2015

Άγιοι και δαίμονες, μυθιστόρημα, δεύτερη έκδοση, 2015

Ιμαρέτ 2: Φάρσες, πόλεμος και όνειρα,
εφηβικό μυθιστόρημα, 2016

Σέρρα, η ψυχή του Πόντου, μυθιστόρημα, 2016

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κάποιοι δεν ξεχνούν ποτέ	9
Λουνέμα.....	21
Ο κάδος	29
Μόνο να τους άγγιζα.....	37
Χάντρα χάντρα.....	47
Βέβηλη επιλογή.....	53
Ο Φιλ	63
Απόχρωση ονείρου.....	75
Αγίασμα.....	87
Ακινητισμός	101
Όχι άλλα λάθη	113
Ο γκρεμός.....	127
Βαβυλωνία εξουσιών	141
Το στοίχημα.....	155

Στο τρίτο φλας	167
Κακές συνήθειες	175
Αυξομειώσεις	185
Το κάστρο του παραλόγου	191
Επίλογος	197
Ο λύκος	201

Κάποιοι δεν ξεχνούν ποτέ

Ηταν έρωτας οδοστρωτήρας. Την ισοπέδωσε. Τη χάραξε. Της γάζωσε όπως η ραπτομηχανή κάθε κύταρο. Συγκέντρωσε όλη τη ζωή σ' ένα όνομα. Σ' ένα σώμα. Σμίκρυνε τον κόσμο τόσο που τον έβλεπε μεγεθυσμένο μόνο μέσα από τα μάτια του. Όλα έκαναν κύκλο γύρω του. Όλα υπήρχαν γιατί υπήρχε εκείνος. Κι όταν έφυγε, όταν την άφησε όπως αφήνουν τη σκόνη πίσω τους τ' αυτοκίνητα στους χωματόδρομους, δεν υπήρχε πια κόσμος γι' αυτήν.

Γίνηκε μαύρο πουλί η πλάση. Σκοτεινή έκταση. Μαύρη βροχή. Σιωπή. Κι ο νους της, αντάρα. Ομίχλη πηχτή την κάλυψε ως το ύψος του κεφαλιού της. Της έκρυβε ό,τι υπήρχε γύρω της. Έκρυψε κι εκείνη ό,τι μπορούσαν να δουν οι άλλοι. Κορμί, πρόσωπο, μαλλιά. Όλα κάτω από το ράσο της καλογοριάς. Ένα άγαλμα αρχαιοελληνικό ήταν, που το τύλιξε η νύχτα του μεσαίωνα.

Έκρυψε ό,τι φαινόταν, πιστεύοντας ότι έτσι θα σβηστεί κι ο εσωτερικός της πίνακας. Ότι θα καλυφτεί μα-

ζί και η μορφή εκείνου. Ότι θα φοβηθεί ο έρωτας το ράσο και θα χαθεί σαν δαίμονας.

Ότι κι αν μηχανεύτηκε στάθηκε αδύνατον να την απαλλάξει απ' την ανάμνησή του. Διαπερνούσαν η εικόνα του, η φωνή και τα φιλιά του τη μαύρη πανοπλία· εμβόλιζαν σταυρούς και προσευχές. Εισχωρούσε μέσα σε κάθε κάστρο που ύψωνε και φώλιαζε στον νου της, στην ψυχή της. Αναστάτωνε το σώμα της και μονοπωλούσε τα όνειρά της.

Έλεγγχε ως κι αυτές τις κινήσεις της. Έδινε εντολές ως παράπλευρος εγκέφαλος σε κάθε νευρώνα της. Έπιανε, για παράδειγμα, να ζωγραφίσει το πρόσωπο ενός αγίου κι όταν ολοκλήρωνε την αγιογραφία διαπίστωνε έκπληκτη ότι είχε αποτυπώσει τη μορφή εκείνου. Άρπαζε τότε σαν δαιμονισμένη το σκεπάρι και με δυνατά χτυπήματα στο ξύλο αφάνιζε το βέβηλο πρόσωπο. Ύστερα έπαιρνε την πλάνη, λείαινε την ξύλινη επιφάνεια και ξεκινούσε απ' την αρχή την αγιογραφία, ωστόσο διαπιστώσει ότι τα χέρια της ζωγράφιζαν ξανά το πρόσωπό του. Ριχνόταν στο ξύλο με μεγαλύτερη μανία, ίσιωνε το σανίδι, και πάλι το πινέλο και οι μπογιές μέχρι να συμβούν τα ίδια και τα ίδια. Όσπου δεν έμενε πια ξύλο για να ζωγραφίσει πάνω του.

Επί έξι μήνες ούτε ένα εικόνισμα δεν κατάφερε να ολοκληρώσει. Όμως το κακό δεν περιοριζόταν στην άγωνα αγιογραφική της. Συνέβαιναν τρομερές σκηνές κι όταν προσευχόταν στο κελί της ή στην εκκλησία.

Ολοκληρώνοντας τα πρώτα σταυροκοπήματα και τις μετάνοιες, σήκωνε τα μάτια προς την εικόνα της γήινης αναπαράστασης του Χριστού. Να συναντήσει εκεί τη γαλήνη. Εντούτοις άλλο την ανέμενε. Παράλλαξε η μορφή Του και στη θέση της αντίκριζε τη φωτογραφία εκείνου. Του πρώην και νυν και αεί αγαπημένου της.

Αλαφιαζόταν. Ένιωθε αμαρτωλή και ανάξια για τον ρόλο που επέλεξε να υπηρετήσει. Κατακεραύνωνε τον εαυτό της με τις αυστηρότερες κατηγορίες και αυτοτιμωρούνταν με ποινές που θα ζήλευαν μέχρι οι δικαστές της Ιεράς Εξέτασης. Πρώτα μαστιγωνόταν με το δικής της έμπνευσης μαστίγιο· επτά μακριά κομποσκοίνια πλεγμένα μεταξύ τους και δεμένοι επτά ευμεγέθεις σταυροί στην άκρη τους. Έπειτα, ξεγυμνωνόταν ως τη μέση και χτυπιόταν μέχρι να ματώσει η πλάτη, το στέρνο και τα στήθη της. Στα τελευταία χτυπήματα έβγαζε όλη της τη μανία, καθώς δε χανόταν από μπροστά της η θέα εκείνου.

Ύστερα σχημάτιζε θηλιά στη μια άκρη ενός χοντρού σπάγγου κι έδενε την άλλη ψηλά στο καρφί που είχε μπηξει στον τοίχο για τον σκοπό αυτό. Περνούσε στη θηλιά το κεφάλι της, αποτραβούσε τα πόδια απ' το πάτωμα λυγίζοντάς τα κι έσφιγγε ο σπάγγος στον λαιμό της. Ένιωθε την ανάσα της να κόβεται, τα μάτια και οι φλέβες του λαιμού να εξογκώνονται και τ' αυτιά της να βουίζουν. Νόμιζε τότε πως ξεχνούσε τα ανθρώπινα. Ότι ξεχνούσε κι εκείνον. Όμως, λίγο προτού διαβεί τα

σύνορα της ζωής, στύλωνε τα πόδια της και ξέσφιγγε τη θηλιά, επιτρέποντας στην ανάσα της να ξαναφτάσει με αδημονία στα πνευμόνια της. Κατά βάθος δεν ήθελε να ισιώσει τα πόδια της. Την ανάγκαζε η αίσθηση του αγριμιού που κινδυνεύει, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, και τη συγκρατούσε η απειλή της αιώνιας τιμωρίας για την καταδικαστέα από την Εκκλησία πράξη της αυτοχειρίας.

Όστούσο κανένα τέχνασμα, καμιά αυτοτιμωρία, όσο σκληρή κι αν ήταν, δεν τη βοήθησε να τον εξοστρακίσει απ' τη σκέψη της. Είχε γίνει ένα μ' αυτόν. Σαν να την έβαψε με κόκκινο μελάνι για να ξεχωρίζει και να τη βλέπει από παντού. Να την εξουσιάζει από απόσταση.

Εντέλει συμβιβάστηκε κι αποδέχτηκε τον ρόλο του εξουσιαζόμενου. Δέχτηκε να τον υπηρετήσει, να αφευθεί στην απόλυτη εξουσία του. Γιατί νόμιζε πως μόνο έτσι θα λυτρωνόταν. Γι' αυτό την επόμενη εικόνα στην οποία αποτύπωσε το πρόσωπό του δεν την κατέστρεψε. Απεναντίας, ξεδίπλωσε όλο το ταλέντο της. Της έδωσε ζωή απ' τη ζωή της. Θαρρείς ανάσα, φωνή, αφή.

Την ολοκλήρωσε όπως θα έκανε με μια πραγματική αγιογραφία. Έλειπε μονάχα το φωτοστέφανο. Τη στίλβωσε, κάρφωσε στο πίσω μέρος τον μικρό γάντζο, την έκρυψε κάτω από το ράσο της για να τη μεταφέρει απ' το εργαστήριο στο κελί της κι εκεί την κρέμασε στο εικονοστάσι.

Πλέον προσευχόταν στην εικόνα του. Σ' αυτόν έκα-

νε μετάνοιες. Εκεί, κάτω απ' το εικονοστάσι, περνούσε όλες τις ώρες που δε συμμετείχε στις εργασίες της Μονής ή δεν παρακολουθούσε τις θείες λειτουργίες, τις παρακλήσεις και τις δοξολογίες.

Ηρέμησε. Με έκπληξη διαπίστωσε το γαλήνεμα της ψυχής της. Ισορρόπησε το μέσα της με τον έξω κοινωνικό κόσμο. Έπαψε να εκνευρίζεται, να αυτοτιμωρείται και το πρόσωπό της ακτινοβολούσε. Ούτε τον έβλεπε μπροστά της σε κάθε βήμα. Όπου υπήρχαν εικόνες του Χριστού, έβλεπε τον Χριστό. Καταπιάνονταν με αγιογραφίες και πια ζωγράφιζε αγίους, την Παναγία, οσίους. Μόνο που ανυπομονούσε να επιστρέψει στο κελί της. Να βρεθεί μαζί του. Να του εκδηλώσει τη λατρεία και την αφοσίωσή της.

Τον πρώτο καιρό δεν απέφυγε τις ενοχές. Αισθανόταν ότι προδίδει τον Θεό. Ότι ήταν αμαρτωλή και διέπραττε μέγιστη ασέβεια. Όμως όταν πήγαινε στο τέμπλο της εκκλησίας και πλέον δεν παράλλαζαν τα πρόσωπα των αγίων, ησύχαζαν μέσα της οι ερινύες. Μετατρέπονταν σε γλυκές σειρήνες, οι οποίες υποστήριζαν ότι κατάφερε με την πράξη της να αγγίξει το ιερό απλησίαστο.

Έτσι αποτίναξε τους δισταγμούς της. Όπως τινάζεις τα μυρμήγκια που καμιά φορά ανεβαίνουν στο μανίκι σου. Δεν ένιωθε πια αμαρτωλή και κολασμένη. Μόνο έναν φόβο είχε. Μην μπει στο κελί της η ηγουμένη ή κάποια από τις μοναχές και αποκαλυφθεί η ιεροσυλία της, η ειδωλολατρία της.

Προκειμένου να περιορίσει τον κίνδυνο, λάβαινε προφυλάξεις κάθε φορά που εγκατέλειπε το κελί της. Αποκαθήςλωνε απ' το εικονοστάσι την εικόνα του αγαπημένου της και την έκρυβε ανάμεσα στα κλινοσκεπάσματα. Εκεί τη φύλαγε και μετά τη βραδινή προσευχή, για ν' αποκλείσει τυχόν νυχτερινή εφόρμηση. Την έπαιρνε στο κρεβάτι της και κοιμόταν μαζί της. Ολόγυμνη, μη βεβηλώσει το ράσο της. Θα τη χαρακτήριζε κανείς σαν δυο ζώες σε μια ύπαρξη. Ωστόσο με σύνορα μεταξύ τους.

Πλέον ξυπνούσε ευδιάθετη. Τόσο ευδιάθετη, που δεν πέρασε απαρατήρητη η αλλαγή από τις υπόλοιπες μοναχές. Ούτε από την ηγουμένη, η οποία την πλησίασε μια μέρα και της είπε με μειλίχιο ύφος:

«Είδες! Τώρα που πέρασε η περίοδος της προσαρμογής βρήκες τη γαλήνη».

Προς στιγμήν τής γεννήθηκαν ενοχές. Όμως εξαφανίστηκαν λίγο αργότερα, όταν στάθηκε κάτω από την εικόνα εκείνου και εξομολογήθηκε. Είχε την καθαρή καρδιά δεξαμενή της. Το λευκαντικό της ψυχής της.

Το πλέον παράδοξο ήταν πως κανένα ίχνος νοσταλγίας δεν την έδενε με την προηγούμενη ζωή της. Μήτε της έλειπε καθόλου η σαρκική επαφή. Ακόμη κι αν μπορούσε να ξαναφέρει κοντά της τον αγαπημένο της με σάρκα και οστά, το πιθανότερο δε θα της προκαλούσε την ίδια συγκίνηση. Όλα είχαν υποκατασταθεί από την εικόνα του. Από το μυστήριο της προσωπι-

κής της λατρείας. Ωσάν να κόπηκε ξαφνικά ο ομφάλιος λώρος με τις γενετήσιες ορμές της και κάθε άλλη ανάγκη συνεύρεσης με κείνον. Τον είχε αντικαταστήσει μια εικόνα.

Η εικόνα του την εξουσίαζε, αλλά και η ίδια την εξουσίαζε με τον τρόπο της. Δεν μπορούσε να της φύγει, όριζε τη θέση της και ήταν έτοιμη ν' ακούσει ανά πάσα στιγμή τις προσευχές και τις εξομολογήσεις της. Διά μέσου της εικόνας όριζε κι εκείνον. Θα υπήρχε όπως ήθελε η ίδια να υπάρχει. Όπου θα τον τοποθετούσε.

Οι φιλόσοφοι ή οι ψυχολόγοι ενδεχομένως θα τη συνέκριναν με την εξουσιαζόμενη μνήμη και την εξουσία της μνήμης πάνω σε ό,τι την εξουσιάζει. Εξουσίες που σμίγουν σαν τα ποτάμια, γίνονται ένα τα νερά τους και πλέον είναι αδύνατον να ξεχωρίσεις ποια ανήκουν πού.

Μπλέκονταν τα νερά των ποταμών μέσα της, αλλά η ίδια δεν ένιωθε πως ήταν βυθισμένη σ' αυτά. Της αρκούσε ο βυθός που της χάρισε η εικόνα του. Ο προσωπικός της βυθός. Ωστόσο, επέτρεπε πότε πότε στον εαυτό της να βυθίζεται και μαζί με τον ήλιο, καθώς αυτός μαγευόταν απ' τα νερά του Ιονίου και χαμήλωνε μέχρι να χαθεί στα γυάλινα πηγάδια τους. Θαρρείς να φάξει το δαχτυλίδι του Θησέα. Βυθίζοταν κι η καλογοριά μαζί του κι ας ήταν τούτο αντρική δουλειά.

Ένα απόγευμα την τράβηξε ο ήλιος ως το καμπαναριό της Μονής. Ανέβηκε τα σκαλιά, αγνάντευε ολόγυρα και τη συνεπήραν οι γλυκασμοί της φύσης. Τη μάγε-

φαν και λησμονήσε ως και αυτόν τον μεγάλο της έρωτα. Είχε λησμονήσει πρωτότερα και να κατεβάσει την εικόνα του απ' το εικονοστάσι του κελιού της.

Βασιλεύοντας ο ήλιος, επέστρεφε με μια αχτίδα του να στολίζει το βλέμμα της. Όμως, αντικρίζοντας την ηγουμένη, πάγωσε. Έβγαινε απ' το κελί της και δίχως άλλο θα 'χε δει την εικόνα του αγαπημένου της. Πανικοβλήθηκε κι έτρεμε ολόκληρη, αδυνατώντας να κάμει έστω ένα βήμα. Την έβλεπε να έρχεται προς το μέρος της κι ούτε μια λογική σκέψη δε συνταίριαζε ο νους της. Τη διαφέντευε ο φόβος. Αλλά ούτε την πηγή του φόβου μπορούσε να εντοπίσει. Ήταν γιατί αποκαλύφθηκε το μυστικό της; Γιατί θα τη στιγμάτιζαν και ίσως την έδιωχναν απ' το μοναστήρι; Μήπως επειδή κινδύνευε να βρεθεί ξανά στον κόσμο όπου κάποτε έζησε με κείνον; Μήπως όλα μαζί; Ή ήταν αυτή η ανεξήγητη γαλήνη στο πρόσωπο της ηγουμένης;

Η ηγουμένη έφτασε σχεδόν στα δυο μέτρα και τίποτα ανησυχητικό δε μαρτυρούσε το πρόσωπό της. Σαν να μην αντιλήφθηκε καν την παρουσία της μοναχής. Μήπως δεν είχε δει την εικόνα; Μια μικρή φλόγα άρχισε να τη ζεσταίνει. Μάλλον αυτό συνέβη. Δεν είχε προσέξει την εικόνα στο εικονοστάσι της.

Η ηγουμένη στάθηκε απέναντί της.

«Φαίνεσαι ταραγμένη», της είπε.

Δεν απάντησε, μόνο έσκυψε το κεφάλι.

«Φαίνεσαι σαν να κρύβεις κάτι».

Ένωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Προφανώς η αποκάλυψη είχε συντελεστεί και θα έδινε λόγο για την πράξη της. Όσο για το μειλίχιο ύφος της ηγουμένης, ήταν γιατί εδώ διέφεραν οι πρακτικές. Δεν άρμοζαν οι φωνές και ο θυμός. Όλα θα γίνονταν ήσυχα. Όφειλε κι η ίδια να δεχτεί με στωικότητα την τιμωρία της.

«Όμως δεν πρέπει ν' ανησυχείς», πρόσθεσε η ηγουμένη.

Χάθηκε πάλι σε δύσβατους λόγγους η σκέψη της. Πουθενά δεν έβλεπε μονοπάτι.

«Έλα μαζί μου».

Δεν αντέδρασε. Πήγαινε πίσω της όπως η σκιά. Την ακολουθούσε λες και δεν είχε κορμί, μόνο ράσο.

Η γερόντισσα στράφηκε και την έπιασε απ' το χέρι. Την οδήγησε στο πρώτο κελί, ύστερα σε δεύτερο, σε τρίτο... Συνολικά διάβηκαν από δώδεκα κελιά και παντού της έδειχνε το προσωπικό εικονοστάσι των καλογριών. Εμβρόντητη διαπίστωσε ότι και οι δώδεκα είχαν τοποθετήσει εκεί τις εικόνες των πρώην αγαπημένων τους. Θωρούσε και δεν το πίστευε. Με αλλόκοτο όνειρο της φαινόταν. Διεστραμμένο.

Προτού προλάβει να συνέλθει, την οδήγησε στη δεύτερη πτέρυγα κι έπειτα στην τρίτη και τελευταία. Στη δεύτερη πτέρυγα οι εικόνες των παλιών εραστών αποτυπώνονταν με πιο αγνά χρώματα. Σαν να χάνονταν σιγά σιγά τα πρόσωπα. Να λησμονιούνται. Στην τρίτη είχαν αντικατασταθεί με κανονικά εικονίσματα.

Χαρά και θλίψη, φωτιά και νερό, μάχονταν στην ψυχή της. Απαλύνονταν οι ενοχές και οι φόβοι της με τον κατακερματισμό της αμαρτίας, αλλά ταυτόχρονα πονούσε καθώς διαπίστωνε ότι με τον χρόνο εξαφανίζονταν τα λατρεμένα πρόσωπα. Δεν ήθελε να της συμβεί το ίδιο. Να πιστέψει ότι κάποτε θα φτάσει στην τρίτη πτέρυγα. Ότι θα πάψει να λατρεύει το πρόσωπο εκείνου. Όχι, ούτε να το διανοηθεί.

Της ερχόταν να ουρλιάξει. Να βγάλει φωνή, όση όλες μαζί οι φωνές των ανθρώπων. Να κομματιαστεί, θαρρείς και τον έχανε μόλις τώρα. Να της τον έπαιρναν όπως το μωρό απ' το βυζί για να το σφάξουν.

Γιατί αβγατίζει ο πόνος όταν είσαι πονεμένος και σου λένε πως θα ξεχάσεις. Γιατί τότε δε θέλεις να ξεχάσεις. Γιατί πονάς και νιώθεις πως θα πονάς για πάντα. Γιατί αν δε νιώθεις ότι θα πονάς για πάντα, τότε δεν είναι αληθινός ο πόνος. Κι αφού ο πόνος και η αγάπη πάνε αντάμα, αν δε νιώθεις ότι θ' αγαπάς για πάντα, τότε δεν αγαπάς αληθινά. Αλλά κι αν σβήσει στο μέλλον η αγάπη σου, δε θέλεις να το ξέρεις από πριν. Αγάπη με ημερομηνία λήξης δεν υπάρχει, τουλάχιστον από τα πριν γραμμένη. Αλλιώς δεν μπορεί να γίνει καν η αρχή.

Έτσι στοχαζόταν κι έτσι ένιωθε η μοναχή. Δίχως να είναι σε θέση να ζυγίσει πότε ήταν πιο βαθύς ο πόνος. Όταν έχασε τον αγαπημένο της ή τώρα που η ηγουμένη υπονόησε πως σιγά σιγά θα τον ξεχάσει.

Την είδε που βασανιζόταν η ηγουμένη, την ξανάπιασε απ' το χέρι, την τράβηξε απαλά ως το δικό της κελί κι εκεί της έδειξε το εικονοστάσι της. Έστεκε ψηλά, ανάμεσα σε άλλα εικονίσματα, ένας νέος, καβαλάρης σε σταχτί άλογο. Όχι ο Αϊ-Γιώργης. Τούτος ήταν ο αγαπημένος της γερόντισσας. Ποιος ξέρει πόσα χρόνια πριν.

Η μοναχή κοίταζε μια τον καβαλάρη, μια την ηγουμένη, ώσπου την άκουσε να λέει:

«Κάποιοι δεν ξεχνούν ποτέ!»

Έτσι της είπε κι έσταζε, σαν απ' το αναμμένο καυτόλι, γλυκιά η φωνή της. Γλυκιά φωτιά που ημέρευε τα μέσα της. Αέρας, που 'πλεκε το φεγγάρι στα μαλλιά της.

Άφησε να κυλήσουν δυο δάκρυα, καυτά, θαρρείς βγαλμένα απ' τη λάβα του έρωτα. Ύστερα έσκυψε, φίλησε το χέρι της ηγουμένης κι αναστημένη βγήκε κλείνοντας την πόρτα. Προχωρούσε στον διάδρομο κι είχε μια εκτυφλωτική λάμψη στα μάτια. Μια πίστη απίστευτη. Για ποιον; Για τον αγαπημένο της; Για την εικόνα του αγαπημένου της; Πίστη και δέος για όσους μένουν πιστοί για πάντα;

Στο κελί η ηγουμένη πάτησε με προσοχή στο τρίπατο ξύλινο σκαμνί. Άπλωσε τα χέρια και κατέβασε την εικόνα του καβαλάρη. Στη θέση της τοποθέτησε εκείνη του Χριστού. Έπειτα πήγε ως την άλλη γωνία. Άνοιξε ένα παλιό ξύλινο κιβώτιο και αναποδογύρισε την αγιογραφία του καβαλάρη πάνω σε μια στοίβα από σκο-

νισμένες εικόνες κοσμικών προσώπων. Τούτες ανήκαν κάποτε στις καλογριές της τρίτης πτέρυγας. Έκλεισε το καπάκι και, όπως ίσιωνε αργά αργά το κορμί της, μονολόγησε:

«Πού ξέρεις, μπορεί να βρεθεί μια μέρα και κάποια που δε θα ξεχάσει ποτέ».

Χαρά και θλίψη, φωτιά και νερό, μάχονταν στην ψυχή της. Απαλύνονταν οι ενοχές και οι φόβοι της με τον κατακερματισμό της αμαρτίας, αλλά ταυτόχρονα πονούσε καθώς διαπίστωνε ότι με τον χρόνο εξαφανίζονταν τα λατρεμένα πρόσωπα. Δεν ήθελε να της συμβεί το ίδιο. Να πιστέψει ότι κάποτε θα πάψει να λατρεύει το πρόσωπο εκείνου. Όχι, ούτε να το διανοηθεί.

Της ερχόταν να ουρλιάξει. Να βγάλει φωνή, όση όλες μαζί οι φωνές των ανθρώπων. Να κομματιαστεί, θαρρείς και τον έχανε μόλις τώρα. Να της τον έπαιρναν όπως το μωρό απ' το βυζί για να το σφάξουν.

Γιατί αβγατίζει ο πόνος όταν είσαι πονεμένος και σου λένε πως θα ξεχάσεις. Γιατί τότε δε θέλεις να ξεχάσεις. Γιατί πονάς και νιώθεις πως θα πονάς για πάντα. Γιατί αν δε νιώθεις ότι θα πονάς για πάντα, τότε δεν είναι αληθινός ο πόνος. Κι αφού ο πόνος και η αγάπη πάνε αντάμα, αν δε νιώθεις ότι θ' αγαπάς για πάντα, τότε δεν αγαπάς αληθινά. Αλλά κι αν σβήσει στο μέλλον η αγάπη σου, δε θέλεις να το ξέρεις από πριν. Αγάπη με ημερομηνία λήξης δεν υπάρχει, τουλάχιστον από τα πριν γραμμένη. Αλλιώς δεν μπορεί να γίνει καν η αρχή. [...]

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1949-7

9 786180 119497

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19400

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ